

Aleyma

Em dic Aleyha Ölmez, tinc 17 anys i vaig néixer a la ciutat de Kahramanmaraş, al sud de Turquia. Fa uns dies em va passar una cosa sorprenent, al·lucinant, increïble. Gràcies a això m'han posat el nom de "la nena prodigi". Eren les quatre de la matinada, jo estava dormint com es normal a aquelles hores fins que uns moviments estranys de casa meua em van despertar. Vaig notar que es movia tot el terra, però pensava que estava marejada o fins i tot que estava somiant. Però en aquest cas estava molt equivocada. Jo sabia que aquí hi ha molts terratrèmols, però mai ho havia notat tant.

Mirava cap a un costat i cap a un altre, vaig treure el cap per la finestra i tothom estava cridant i corrent desesperat. Jo no sabia el que estava passant, em vaig fixar una mica en una persona i vaig veure que estava ferida, vaig sortir corrents de casa meua per ajudar-la. Me la vaig quedar mirant i veia que ella només mirava cap endavant com si hagués alguna cosa maravellosa. Però tot el contrari, al girar-me vaig veure com

edifici a edifici s'anava caient, esfondrant-se.
Vaig pensar que la meua ciutat s'estava
destruint poc a poc i jo notava com una part
del meu cor es trencava i em vaig quedar en xoc.
Tanmateix, de seguida vaig començar a córrer
jo també. De tant córrer em vaig ensopegar amb
una pedra i vaig caure al terra. Em vaig
quedar cap amunt i continuava veient com els
edificis es queien al voltant meu. De cop i volta
em vaig adonar de que estava sota un munt
de runes. Intentava moure'm però no podia,
no tenia a ningú a prop meu o això és el
que jo pensava. Potser hi havia més gent
com jo però no s'escoltava cap crit d'ajuda.
No sabia si els meus pares estaven bé, jo només
pensava que segur que sortiria aviat. Vaig
començar a cridar tant fort com vaig poder,
tenia totes les runes a sobre però jo continuava
cridant, com era d'esperar ningú més coltava. No
tenia ni menjar, ni aigua, no sabia què fer.
Esperava i esperava però allò continuava
igual que com feia unes hores. Se m'acabava
l'esperança perquè no venia ningú a rescatar-me.
Ja no notava els meus braços, ni les meves cames, ja
no podia ni fer l'intent de moure res.

Vaig perdre la noció del temps, no sabia si havien passat hores o fins i tot dies. M'estava desesperant, ja estava donant per segur que no podria sortir. Pel que m'han explicat jo no vaig passar hores allà dins, ni tampoc dies, vaig passar més d'una setmana sencera. Qua ja estava pensant que eren els últims minuts de la meua vida, es va veure un raig de sol, de tant temps sense veure la llum em m'estava moltíssim. Qua vaig començar a veure bé, vaig veure que hi havia un munt de persones al voltant meu, totes estaven molt contentes i alegres d'haver-me trobat.

Estava molt contenta de poder sortir per fi i poder veure ja a la meua família. Però el que jo no sabia era que encara no havien trobat als meus pares. Per sort tinc a la meua àvia i la meua tieta que a dia d'avui m'acompanyen a l'hospital. Però encara que jo estigui bé, els meus pares no ho estan, i jo no descansaré fins que els pugui trobar.